

РЕШЕНИЕ

№ 26824

гр. София, 11.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9039** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

указания за определяне на конкретните размери на допълнителното възнаграждение - при спазване изискванията на чл.67, ал.9 и ал.10 ЗДСл, ограниченията по чл.33 и Приложение 2 от Вътрешните правила, след изготвяне на оценка за изпълнението за съответния период. Видно от Протокол № Пр-743/18.07.2024г.от директора на Дирекция ЧРУМД, адресиран до председателя на ДКСИ, са определени индивидуални оценки на служителите от дирекцията във връзка с допълнително възнаграждение за постигнати резултати през периода април –юни 2024г. На всички служители са поставени оценки „много добро изпълнение“ на служебните задължения, обсъдени са данни за организацията на работа, а оценките са съобразени с индивидуалния принос. Оспорващата е посочена под №4 в таблица, част от съдържанието на протокола. В заключение директорът на Дирекцията предлага на служителите да бъдат изплатени допълнителни възнаграждения за постигнати резултати от служителите на дирекцията, т.е. и на оспорващата А. С. Д..

Видно от Заповед № ЧР-1424/23.07.2024г. на председателя на ДКСИ, представена частично, със същата са определени допълнителните възнаграждения за постигнати резултат за второто тримесечие на 2024г. на служителите по списък. Представена е извадка на лицата - т. 31 и т. 36 , но оспорващата не фигурира. Тази заповед е издадена на основание чл. 7, ал.1, т.11 от Устройствения правилник на ДКСИ във връзка с чл. 67,ал.7 от ЗДСли чл.24 и чл.254 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, решението от заседанието на комисията от 09.07.2024г.

, чл.29 от Вътрешните правила за заплатите в ДКСИ и при спазване на Приложение 2 от Вътрешните правила.

Видно от Възражение от 26.07.2024г. на Д. до председателя на ДКСИ, оспорващата не е получила допълнително възнаграждение за постигнати резултати през второто тримесечие на 2024г., за което се позовава на полученото възнаграждение по фиша за заплатата ѝ за м. юли 2024г. Във възражението изтъква, че дисциплинарното ѝ наказание е наложено със заповед от 19.07.2024г., а допълнителното възнаграждение касае минал период, през който няма наложено такова, позовава се на оценката за резултатите от дейността ѝ през второто тримесечие на 2024г. по протокола на директора на ДЧРУМД от 18.07.2024г., претендира, че през периода са спазени всички регламентирани изисквания и условия за получаване на възнаграждението за постигнати резултати - определена индивидуална оценка, всички дни са присъствени и няма наложено наказание. Позовава се и на чл.33, ал.2 от Вътрешните правила за работната заплата.

С докладна записка от 29.07.2024г., директорът на Дирекция „Човешки ресурси“ относно възражението на оспорващата - главен експерт в същата дирекция, е посочено следното: през отчетния период месец април- юни 2024г. Д. не е отсъствала от работа, има поставена оценка, отразена в Протокол с рег. № Пр-743/18.07.2024г. и към 30.06.2024г. няма наложено наказание; посочено е и становище, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание порицание от 19.07.2024г. е извън оценявания период, действа занапред и не може да породи правни последици за минал период.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена на дата 09.09.2024г. чрез адв. Л.. В отговор на жалбата с писмо с изх. № АИ-3317/13.09.2024г., вх. № 26389/13.09.2024г. на АССГ, председателят на ДКСИ П. Г., на първо място оспорва допустимостта на жалбата. Иска да бъде оставена без разглеждане по съображения, в обобщение, че определянето на такова възнаграждение е в правото на преценка на органа по назначаване - дали да определи и в какъв размер при спазване на одобрените вътрешни правила, представени по делото. Мълчаливият отказ предполагал задължение на органа да издаде предвиден в нормативната разпоредба административен акт с точно определено съдържание. Д. не разполагала с материално право да получава такова възнаграждение, а оттам и нямала право да инициира образуване на производство за издаване на акт за определяне и начисляване на такова възнаграждение. С оглед на това не се формирал отказ нито изричен нито мълчалив по подаденото от нея Възражение № ДЧР-100/26.07.2024г. Със своя заповед № ЧР-425/23.07.2024г. председателят на ДКСИ, отчитайки чл.33, ал.2 от Вътрешни правила за заплатите с рег. № ВП-6/24.06.2022г., не е определил на Д. допълнително възнаграждение за постигнати резултати, която заповед представлявала изричен акт. Предвид на това Д. не разполагала с материално право да получава такова възнаграждение, а оттам и няма право да инициира образуване на производство за издаване на акт за определяне и начисляване на такова възнаграждение. Поради това не се произвеждал отказ, нито изричен, нито мълчалив по подаденото от нея Възражение № ДЧР - 100 от 26.07.2024г., а напротив, със своя Заповед №ЧР-1425/23.07.2024г., отчитайки чл.33, ал.2 от Вътрешни правила за заплатите с рег. № ВП-6/24.06.2022г. не е определил на Д. допълнително

възнаграждение за постигнати резултати, което представлявало изричен акт.

Председателят на ДКСИ в посоченото писмо в заключение претендира, че тъй като А. Д. не разполага с материално субективно право да получава допълнително възнаграждение за постигнати резултати, то и не разполага с процесуална възможност за защита. На основание чл. 159, т.1 АПК иска съдът да остави жалбата без разглеждане и производството да бъде прекратено.

Съдът не споделя аргументите на ответника за недопустимост на оспорването. От данните по делото е видно, че заповедта за определяне на допълнително възнаграждение за постигнати резултати не съдържа изрични мотиви за отказ да бъде определено същото възнаграждение и на оспорващата, с тази заповед се е запознала от представянето ѝ по административната преписка. Д. е узнала обективно, че е лишена от допълнително възнаграждение за постигнати резултати единствено от фиша за заплата за месец юли 2024г., поради което и на 23.07.2024г. подава възражение с обсъдените по-горе мотиви.

До предявяване на жалбата по делото, органът по назначаването не е издал друг изричен акт за отказ, нито изричен акт, с който да определи допълнително възнаграждение за постигнати резултати за второто тримесечие на 2024г. в полза на Д..

Следователно, единствено в писмо с изх. № АИ-3317/13.09.2024г., вх. № 26389/13.09.2024г. на АССГ, председателят на ДКСИ П. Г., е изразил изрично формираната от него воля да не определи допълнително възнаграждение за постигнати резултати през второто тримесечие на 2024г. на Д., в това число се е позовал на чл.33, ал.2 от Вътрешните правила за заплатите в ДКСИ, т.е. на наложеното със Заповедта от 19.07.2024г. дисциплинарно наказание като причина за отказа да ѝ бъде определено въпросното възнаграждение.

Предвид изложеното, то жалбата на Д. срещу изричния отказ да ѝ бъде определено и съответно платено процесното възнаграждение, поражда правен спор по чл.124 ЗДСл, съгласно който споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на АПК. Допълнителното възнаграждение за постигнати резултати, съгласно чл.67, ал.1 ЗДСл съставлява елемент от брутната заплата на държавния служител. Поради това с жалбата по делото е повдигнат спор за съдържанието на служебното правоотношение. Това следва от т. 6 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., на ОСГК на ВКС и ВАС, че правоотношенията между страните във връзка с държавната служба се основават на чл.1 и чл.2 ЗДСл и са административно-правни. В случая не се претендира заплащането на конкретна сума а се претендира незаконосъобразен отказ на органа по назначаването, в резултат на упражнено властническо правомощие - на орган по назначаване на държавните служители в ДКСИ, с което засяга правата и законните интереси на Д. като държавен служител в администрацията на Комисията.

Посоченото до тук определя административно-правния характер на спора и правния интерес на Д. като държавен служител в ДКСИ от оспорване на отказа на органа по назначаването да ѝ определи и заплати допълнително възнаграждение за постигнати резултати през второто тримесечие на 2024г., в това число тъй като претендира, че има право на такова.

Действително, както се твърди в жалбата, в това число вр. съдебната практика на ВАС

по приложението на ЗДСл - Определение №2436/16.03.2022г. по адм.д. 10798/2021г. на ВАС, възражението на Д. № ДЧР - 100/126.07.2024г. представлява искане за определяне и начисляване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати, т.е. за издаване на индивидуален административен акт. Към датата на жалбата по възражението не е постановен изричен отказ. Така изложеното в отговора на жалбата и от органа по назначаването, съставлява изразена воля по същество по правото на оспорващата да ѝ бъде определено допълнително възнаграждение за постигнати резултати през периода април - юни 2024г., предвид мотивите, че спрямо нея е приложим чл.33, ал.2 от Вътрешни правила за работната заплата в ДКСИ. Също така, доколкото председателят на ДКСИ е посочил причината за постановения отказ в отговора на жалбата за приложимост на изключващата клауза по чл.33, ал.2 от Вътрешните правила и по отношение на А. Д. за периода април - юни 2024г., както и, че въпросът за определяне на допълнително възнаграждение попада в изключителното му право на преценка, т.е. в неговата оперативна самостоятелност, то този отказ съдържа и мотиви. Отделното излагане на мотивите, които са съображенията на административния орган, послужили за постановяване на административния акт, е допустимо и в съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд.

Не се споделят доводите на председателя на ДКСИ, че се касае за изключително правомощие на органа по назначаването дали да определи допълнително възнаграждение за постигнати резултати или не Упражняването на правомощия при оперативна самостоятелност, на първо място, не означава произвол. В конкретния случай се касае за възнаграждение, елемент от брутната заплата на държавния служител, което се определя по нормативно установени процедура и обективни критерии (постигнати резултати и други), а въпросите, които попадат в правото на преценка на съответния орган в тази процедура, са ограничени.

При последвал изричен отказ по искането на Д. за определяне на въпросното допълнително възнаграждение, жалбата срещу мълчаливия отказ следва да се приеме като жалба срещу изричния отказ - така т. 8 от Постановление № 4 /22.09.1976г. по гр.д. 3/1976 на Пленум на Върховния съд на Република България. оспорване пред съда подлежи именно изричния отказ. Този изричен отказ може да се обжалва пред съда от лицето, направило искането, в 14-дневен срок от съобщаването му. В случая този срок е спазен, предвид, че изричният отказ е връчен чрез съда.

С оглед на изложеното, съдът приема, че жалбата по делото срещу изричния отказ на органа по назначаване, обективиран в писмото- отговор на жалбата – писмо с изх. № АИ-3317/13.09.2024г., вх. № 26389/13.09.2024г. на АССГ, председателят на ДКСИ П. Г., е процесуално допустима.

Правна преценка на съда:

Съгласно чл. 67, ал. 1 и ал. 7 ЗДСл, брутната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения, каквито са и тези по т. 5. допълнително възнаграждение за постигнати резултати, а съгласно ал. 8 допълнителното възнаграждение по ал. 7, т. 5 се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година, въз основа на оценка по ред, определен в наредбата по ал. 3. Въз основа на последната разпоредба, е приета Наредбата за заплата на служителите в държавната администрация.

От своя страна, на основание § 2, ал. 1 от Наредбата, определянето на индивидуалните размери на допълнителното възнаграждение, се регламентира в утвърдените от ръководителя на съответната административна структура, в случая председателя на ДКСИ, който е утвърдил Вътрешни правила за заплатите в ДКСИ, представени на л. 25 от делото, в това число и заповедите за последващи изменения.

Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, допълнителното възнаграждение за постигнати резултати се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи,

Неправилно се претендира от адв. Л., че взетото решение по Протокол от заседание на ДКСИ от 09.07.2024г. да бъдат изплатени допълнителни възнаграждения по разгледаното и прието предложение на директора на Дирекция ДФСДУС, задължавало ответника да определи и изплати възнаграждение на оспорващата. Както се посочи, предложението касае одобряване на бюджетни средства, приложения към него списък на служителите в ДКСИ с най-малко 50% действително отработени дни за периода, в който е фигурира и Д., не е резултат от проведена процедура по оценяване на служителите и на административните звена в ДКСИ, както изисква Приложение 2 към Вътрешните правила за заплатите. След решението на ДКСИ от 09.07.2024г. е започнала процедурата по оценяване – индивидуално на служителите от директора на дирекцията, и от председателя – за дирекциите като административно звено в структурата на ДКСИ. По тези съображения, взетото решение от Комисията на 09.07.2024г. поставя начало на процедурата, но не определя по принцип, че на всички служители следва да се определи възнаграждение, а само при спазване Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и раздел IV вътрешните правила за заплатите в ДКСИ, т.е. след индивидуална оценка на служителите и звената за постигнати резултати и при спазване на правилата.

По материалните предпоставки за получаване на допълнително възнаграждение от Д. за посоченото тримесечие:

1)Видно от Протокола 18.07.2024г. относно определяне на индивидуални оценки на служителите от ДЧРУМД, и от Докладната записка от 29.07.2024г. от директора на последната дирекция, Д. има поставена оценка "много добри резултати", не е отсъствала от работа и няма наложено дисциплинарно наказание през второто тримесечие на 2024г., за което се отнася възнаграждението, на административното звено е поставена същата оценка от председателя на ДКСИ, т.е. според директора на дирекцията, Д. отговаря на изискванията за получаване на допълнително възнаграждение. В това число директорът счита, че чл.32, ал.2 от Вътрешните правила е неприложим, тъй като наложеното на 19.07.2024г. дисциплинарно наказание на Д. имало правно действие само за напред, следвало тази разпоредба да се тълкува ведно с другите такива.

2)Председателят на ДКСИ приема, че Заповед № ЧР – 1415 от 19.07.2024 г. на Председателя на ДКСИ, с която на Д. е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ по чл. 90, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, обжалвана пред съда, подлежи на изпълнение и следва да бъде съобразена при определянето на допълнителните възнаграждения – на основание чл.33, ал.2 от Вътрешните правила.

Видно от мотивите, заповед за наложеното дисциплинарно наказание, е издадена въз основа на докладна записка от дата 17.06.2024г. на началника на Отдел "Човешки ресурси" в Дирекция ЧРУМД - М. С., адресирана до председателя на ДКСИ, в която го уведомява за действия на А. Д. -главен експерт в отдел Учебно -методическа

дейност към същата дирекция, които според описаното в докладната, представлявали нарушение на ЗДСл. Описани са данни в докладни записки и документи от дати през април, май и юни 2024г., като видно от стр. 8 от заповедта, касае се за поведение на оспорващата срещу нейни колеги, ръководители и институцията, показвала с действията си, че трудно работи в екип или с много условности, употребява думи и реплики, неприемливи в морално етичен план в отношенията ѝ с колегите, не проявявала уважение и коректност, допускала поведение на явно неуважение и накърняващо достойнството и правата на колегите от експертния и ръководния състав, не полагала усилия за избягване на поведение в конфликтни ситуации, не контролирала поведението си, самата тя търсела и пораждала конфликти. В резултат на поведението на А. Д. са настъпили последици, изразяващи се във влошаване на работната обстановка, разстройване на нормалните колегиални отношения, затрудняване на комуникацията и работата.

Вмененото на Д. поведение, преценено като дисциплинарно нарушение в заповедта от 19.07.2024г., попада изцяло в периода, за който претендира допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Видно от изводите, органът по назначаването е дал негативна оценка на поведението на Д. и на последиците от действията ѝ за работата на останалите служители от администрацията на Комисията, с които има служебни взаимоотношения.

Преценката на личното поведение на служителя, в това число в контекста на взаимоотношенията с други служители, е част от оперативната самостоятелност на органа по назначаването - от изключителното му право да прецени как и по какъв начин оптимално да бъде подпомаган от администрацията при осъществяването на функциите му на орган на държавното управление, и не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка, субективна по своя характер, не зависи от законността на заповедта за наложеното дисциплинарно наказание - дори и да бъде отменена заповедта, органът по назначаването не може да бъде задължен от съда да формира друго мнение за работата на служителя.

Председателят на ДКСИ е взел предвид поведението на Д. при процесния отказ, като се позовава на наложеното и дисциплинарно наказание и чл.33, ал.2 от Вътрешните правила - служителите с наложено дисциплинарно наказание да получат допълнително възнаграждение за постигнати резултати до изтичането на срока на наказанието. Тази разпоредба не определя периода, през който не следва да е наложено наказанието или момента, към който се взема предвид наложеното наказание. Разпоредбата определя само краен срок на действие на забраната - до изтичане на срока на наказанието.

Съгласно чл. 25, ал.4 от Наредбата за заплатите в държавната администрация, ръководителят на административната структура, в случая такъв е председателят на ДКСИ, извършва оценка на резултатите на административните звена въз основа на: " 1. изпълнението на целите на звеното, включително на програмите или проектите, за които отговаря; 2.

използваните ресурси; 3. други обстоятелства, повлияли върху дейността на звеното през периода." Тази разпоредба е изцяло възпроизведена дословно в чл.29, ал.4 от вътрешните правила за заплатите в ДКСИ.

Поставянето на оценка "много добри резултати" съгласно Приложение №2 към чл.29, ал.5 от Вътрешните правила за заплатата на ДКСИ, изисква звеното да е изпълнило всички цели, програми и проекти, за които отговаря с оптимално използване на ресурсите, при стриктно спазване на определените срокове за изпълнение, като е реализирало успешни инициативи, допринесли за съществено подобряване на дейността на Комисията и /или обслужването на гражданите.

По въпроса от кога следва да се счита „наложено“ дисциплинарното наказание, аргументи могат да се изведат от чл.97, ал.4 ЗДСл. Следва да се счита за наложено от датата на връчване на заповедта за дисциплинарното наказание, тъй като от тази дата заповедта подлежи на изпълнение, като обжалването не спира изпълнението. Именно от връчването на заповедта на адресата ѝ започва да тече и срок за обжалването ѝ. Според в чл. 67, ал. 8 ЗДСл, законодателят е определил през кои месеци, четири пъти годишно се изплаща допълнителното възнаграждение за постигнати резултати - април, юли, октомври и януари за предходната година. Доколкото се касае за административен акт, при спазването на принципите на АПК – на служебното начало по чл.9 АПК и чл.35 от същия кодекс - за установяване и преценка на всички относими факти и обстоятелства преди да се издаде акта, то следва, че към датата на издаването на заповедта за определяне и изплащане на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения, т.е. през април, юли, октомври и януари за предходната година, към датата на заповедта за плащане на допълнителните възнаграждения, следва да бъде направена преценката по чл.33, ал.2 от Вътрешните правила. Така към посочения момент органът следва да вземе предвид връчените заповеди за наложено дисциплинарно наказание, които подлежат на изпълнение. В казуса по делото освен това се касае за поведение на оспорващата Д., което е проявено през тримесечието, за което се претендира допълнителното възнаграждение, и преценено негативно от органа по назначаване, както се обсъди по-горе.

Предвид всичко изложено, по отношение на А. Д. не са налице материалните предпоставки за определяне и плащане на допълнително възнаграждение по чл.33 от Вътрешните правила за заплатите в ДКСИ, конкретно по чл.33, ал.2 – наложено дисциплинарно наказание с подлежаща на изпълнение заповед - от 19.07.2024г. и преди датата на определяне и изплащане на допълнителните възнаграждения през същия

месец от председателя на ДКСИ.

Процесният отказ да бъде определено допълнително възнаграждение на А. Д. за второ тримесечие на 2024г. и изплатено през юли 2024г., издаден то председателя на ДКСИ, е издаден от компетентен орган и в съответствие с материалния закон, не са налице основания по чл.146 АПК за отмяната му като незаконосъобразен. Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Д., адрес в [населено място], „главен експерт“ в отдел „Учебно – методическа дейност“ на Дирекция „Човешки ресурси и учебно – методическа дейност“ при Държавна комисия по сигурността на информацията, срещу отказ, обективиран в писмо с изх. № АИ 3317/13.09.2024г. на председателя същата комисия да бъде изплатено на допълнително възнаграждение за постигнати резултати на държавния служител за периода април-юни 2024г., по отправено искане с Възражение № ДЧР - 100/126.07.2024г. до същия орган.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението, преписи да се връчат на страните.

Съдия: